

Fenyvesi Orsolya versei elé

Fenyvesi Orsolya 20 éves, egyetemre jár. És verseket ír. Van hozzá képe! És nem is akármilyen képei! Első (és második és harmadik) olvasás után ezek maradtak meg bennem: szuggesztív, (néhol öncélú) és látszólag önfeledten használt képei. Angyalok fülét vakargattam – írja a költő, és én olvasom, és elképzelem, és percekig nem tudom letörölni arcomról a vigyort: ezeket a képeket képtelenség nem szeretni. Úgy uralkodnak, hogy szinte háttérbe szorítják a versek más erényeit: a biztos formakezelést (a Tizenkettő haikui fölényesen tartják az 5-7-5 szótagsabályt), a szöveg szellemes önreflexivitását („zárójelbe tette...”), a stílárís gazdagságot (angyal és hűtőmágnes, egyáltalán és elvégzetett, disco és pillantás, pörus és hit – egy versben), szerkesztési tudást (az egymástól látszólag független haikukat is összeköti a vallási motívumok sugárzása), és a tudatos hangnemválasztást (például a „gyermeki” a Morzsiól...-ban). Van persze néhány túl: néha túl erősek a képek, vagy túl sűrűn követik egymást, kiszámíthatóan meglepőek, és van, amikor a vers túl érzelmes, legalábbis nekem – de ezeket a „hibákat” úgy kellett keresgélnem, hogy ne csak jót írjak – a hangsúlyok nem itt vannak. Kemény István költő azt mondta: mikor ezeket a verseket olvasom, szeretek élni. Én is, én is, én is.

Urfi Péter

Stone Disco, Balatonlelle

A szerelem macskaköveiről léptem a vodkatiszta éjszakákba,
cipőm orrának irányában indulva a térben,
mely állítólag véget sem ér
egyáltalán.
Addig angyalok fülét vakargattam.

Tamás pórusaiból a vasárnapi húsleves párolgott,
háromszor merült meg a mosogatóvízben,
és hogy a világ, mint olyan? Hűtőmágnes, vallotta.
Kullancsként fúrtam a fejem valóságába.

Pillantását gyapjúgombolyaggá göngyölték mozdulataim.
Addig kötötű lettem volna,
most nem vágytam rá egyáltalán.
Az élet kitapinthatóságára helyezve hitemet
enyém a Vágyottak és Érintettek diadala:
ujjbegyei borostyánként futották be testem falát.
Zárójelbe tette a kedvemért, hogy
(szerelmes volt egy erikába
és ez a szerelem csöpögött az ereszcatornákról,
éreztem én is a csillagok mandulaízét,
melyet a nyelvére idézett).
„Orsi az olyan emberek mint te nem halnak meg”,
az jó,
ne is,
én csak élni akarok, élni élni élni,
és akkor megcsókolt és
elvégeztetett.

A szívem ritmusának csokrait nyújtotta,
a lelkemet otthagytam a madaraknak,
hajnalban felcsipegették.

Kedvesség

Macskám
 elejtett rigó tetemét vonszolja a lábtörlőre.
 Megehetem.
 Nekem fogta.
 Büszke és erős.
 Önzetlen, mint egy szétnyitott tenyér, és
 odaadó-meghunyászkodó, mint a
 tenyérbe simuló arc.

Morzsiról és anya Niveájáról

I.

Kockásfülű Nyúl főzte a kakaóm
 Cirmos Cica vetette az ágyam
 Misi Mókus lökte a hintám
 Telhetetlen Méhecske vágta a körmöm

Veszett Róka harapta meg Morzsi kutyánk
 húgommal répamagot vetettünk a sírjára
 répát termő halottaink metszették el Misi Mókus torkát

II.

királykék, kerek, lapos fémdoboz
 a nőiesség
 anya az éjjeliszekrényén tartotta
 gyűrött papírzsepik és képnélküli könyvek kupaca alatt
 és minden fürdés után a bőrébe itatta

anya keze mindig illatos és puha
 tenyere forró érintése gyengéd
 anya keze süteményt gyúr bábót varr gyöngyöt fűz
 macskát etet mesekönyvet lapoz sebet kötöz
 erősen fog nehogy elüssön az autó
 anya keze ablakot tisztít apa fáradt karját simítja
 mandarint pucol a kis betegnek kiválasztja a legszebb banánt
 lázat csillapít

Tizenkettő

Ahogy felhőkbe
mártják águkat a fák:
úgy szeretek én.

*

A csönd megvált a
némaságtól. Szerelmem
üres koporsó.

*

Úgy elfáradtam.
Egy univerzum fityeg
a kulcsomómon.

*

Köldökszinór egy
végtelen messzi ponthoz:
elrágthatatlan.

*

Csakis a tudat
halála győzi le a
haláltudatot.

*

Oroszlánfényű
tengerekbe torkollik
a nevetésem.

Jerikó fala
leomlott. Hallom én is
a kürtöket, de...

*

Eltűnök majd, mint
Jézus talpának nyoma
a tengerekről.

*

Körömdarabkák
a fűben. Az ég alá
temettek élve.

*

Élőlényekben
gazdag szomorúságom
nyirkos talaja.

*

Platánfák íze
a számban szerelmeim
fossziliája.

*

Eperillatú
ölem az én testemnek
katedrálisa.